

ת"פ 15530/11/17 - מדינת ישראל נגד יוסף חיה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 15530-11-17 מדינת ישראל נ' חיה
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת-חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף חיה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד חיים קולבקר

ב"כ הנאשם עו"ד ניצן ביילין

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירה של אימים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "**החוק**").

על פי המתואר בכתב האישום בין הנאשם לבין השוטר שגיב לוי (להלן: "**השוטר לוי**") היכרות מוקדמת בעניין אחר הקשור בעבודתו של השוטר.

בתאריך 4.11.2017 בשעה 23:33, לאחר שהתקשר לתחנת משטרת רחובות (להלן: "**התחנה**") דרש הנאשם לדבר עם השוטר לוי ונמסר לו, כי זה אינו בתחנה, הגיע הנאשם לתחנת המשטרה לאחר ששתה אלכוהול. הנאשם מסר, כי הוא מחפש את רביד לוי, וכי לא יעזוב את התחנה עד שיפגוש אותו. היומנאית השיבה לו, כי רביד אינו נמצא ועליו לעזוב את התחנה, אך הנאשם סירב לעשות כן ולבסוף עוכב והושם בתא שהייה עד שיתפכח.

בתאריך 5.11.2017 בשעה 01:30 לערך, לאחר שהנאשם התפכח הורה קצין תורן של התחנה למתנדב עדי אפלבוים (להלן: "המתנדב"), להסיע את הנאשם לביתו. עת שהה הנאשם בניידת עם המתנדב הוא איים על המתנדב בפגיעה בשוטר לוי בכך שאמר לו בין היתר "אני אתפוס אותו חביבי ברחוב. שוטר לא שוטר. יהיה במשטרה לא במשטרה. אם אני לא דוקר אותו, לא קוראים לי יוסי חיה".

המענה לכתב האישום

2. הנאשם אישר שיש לו היכרות מוקדמת עם השוטר לוי שלטענתו פצע אותו בראשו. לדבריו, הוא היה "שיכור" ואכן התקשר למשטרה, אך לא ביקש לשוחח עם השוטר לוי. לאחר הגעתו לתחנה ביקש לשוחח עם השוטר, וזאת על מנת להציג לו תעודת זהות. הוא הושם בתא מעוכבים למשך שעה וחצי עד שעתיים עד שיתפכח והוסיף, כי לא ייתכן שאחריי "בקבוק וודקה וארבע בירות וכדור מורפיום 40 מ"ל" הוא יתפכח. הקצין התורן שאלו כיצד הוא חוזר לביתו, הנאשם השיב שבהליכה רגלית מאחר שאין ברשותו כסף, ולכן הקצין הציג לו הסעה בניידת והנאשם נעתר להצעה. הנאשם אישר את מלל האיום ואישר שהמתנדב אכן הקליט את הדברים.

דין והכרעה

3. העובדות שאינן במחלוקת:

א. בין הנאשם לשוטר לוי היכרות מוקדמת בשל אירוע מאוגוסט 2017 בתחנה.

ב. בתיק ישנן הקלטת שיחה של הנאשם עם מוקד 100 והיומנאית בתחנה (ת/9) וכן הקלטת שיחה בין הנאשם למתנדב (ת/8), במסגרתה הושמעו האיומים המתוארים בכתב האישום.

ג. על פי ת/9 הנאשם התקשר למוקד 100 וביקש להעביר את השיחה בדחיפות לתחנה. לאחר שהשיחה הועבר ליומנאית בתחנה הנאשם ביקש לדעת אם השוטר לוי נמצא בתחנה ושזה דחוף אך לא אמר במה המדובר. לאורך השיחה הנאשם שב על בקשתו אך סירב להזדהות. השיחה הסתיימה בכך שנאמר לו שהשוטר לוי יתקשר אליו. בהמשך הגיע הנאשם לתחנה וביקש לשוחח עם השוטר לוי.

4. בפי ההגנה מספר טענות:

א. קיים ספק האם ההקלטה בה נשמעו האיומים היא מאוגוסט 2017 או מיום 5.11.2017 ויש ליקויים בשרשרת העברת המוצג ובנסיבות אלה לא הוכחה עבירת האיומים.

ב. שימוש שלא כדין בכח כלפי הנאשם בתחנה המשטרה עת דרשו ממנו לעזוב.

ג. נפל פגם בחקירת התיק על ידי התחנה בה משרת השוטר כלפיו הופנה האיום. הנאשם הגיש תלונה במח"ש כנגד השוטר לוי בגין אירוע תקיפה מאוגוסט 2017 ולכן יש עניין ליתר השוטרים בתחנה לסייע לשוטר לוי כנגד הנאשם. כמו-כן העברת ההקלטה לשוטר לוי זיהמה את החקירה.

ד. המתנדב הקליט את הנאשם משמיע איומים מבלי שזה הוזהר והועמד על זכויותיו.

ה. עומדת לנאשם הגנת השכרות החלקית, ואין לקבל טענת המאשימה, כי בעת עזיבת הנאשם את התחנה הוא הספיק להתפכח ממצב השכרות.

כל אחת מהטענות תידון בנפרד.

א. האם הנאשם איים כאמור בכתב האישום?

5. **מאור אזולאי** שימש כחוקר תורן במועד האירוע וגבה את חקירת הנאשם מיום 5.11.17 (ת/1). בעת שחקר את הנאשם היו בפניו הקלטה של שיחה למוקד 100 והשיחה שהמתנדב הקליט. לדברי העד הוא השמיע לנאשם הקלטה מחודש אוגוסט בה איים הנאשם בפני המתנדב, אשר הקליט את השיחה. הוא לא זוכר אם דיבר עם עדי המתנדב או השוטר לוי לפני חקירתו של הנאשם.

העד עמד על כך שחקר את הנאשם על איומים שהושמעו בפני היומנאית, אך בהמשך הודה שמדובר בהשתוללות ודרישה להיפגש עם השוטר לוי בלבד.

6. **שגיב לוי**, שוטר סיור, סיפר שהמתנדב שלח לו הקלטה של הנאשם משמיע איומים כלפיו וכלפי בני משפחתו. הוא נלחץ מאוד ולכן הגיש תלונה בתחנה. המתנדב שלח לו את ההקלטה כדי להזהירו. בדרך כלל הם לא מעבירים ביניהם ראיות. הוא שלח את ההקלטה לחקירות במייל, למאור אזולאי ולקצינים, שאינו זוכר את שמם.

הוא קיבל עדכון שיש משהו בתחנה שצועק ומחפש אותו, הוא חושב שניתק את השיחה ולא זוכר שעשה עם זה כלום.

הוא מעריך שהאיומים כלפיו היו בשל התקרית מאוגוסט, בה נכחו המתנדב והיומנאית ליטל. העד אישר שדחף את הנאשם באותו אירוע והאירוע מצולם. הוא לא סייע לנאשם לאחר פציעתו, כי יש לו קושי לראות דם, אך המתנדב חבש את הנאשם ואזרחים שהיו במקום הזמינו אמבולנס. העד נסע לביה"ח לראות שהנאשם מקבל טיפול רפואי ולדרוש בשלומו, זאת בהנחיית הקצין אליאל.

העד והמתנדב עובדים יחד והם חברים.

7. **עדי אפלבוים**, מתנדב במג"ב, סיפר שהקצין מייזלס ביקש ממנו להסיע את הנאשם לביתו, בסביבות 1:30

עמוד 3

בלילה. בדרך הנאשם אמר שהוא רוצה לדקור את השוטר שגיב לוי ולכן הקליט את השיחה (ת/9) והעביר אותה לקצין. האיום היה שהוא יתפוס את השוטר לוי ויפגע בו ובכל מי שיהיה בסביבתו, כדי לנקום בו. ההקלטה הייתה בתאריך 4.11.17 בשעת לילה (ולא כפי שנרשם 13:50). כאשר הוטח בעד שהנאשם נעצר בתאריך 5.1.17 הסביר שכנראה התבלבל בתאריך, שכן הגיע לתחנה לאחר שהנאשם כבר היה שם ולאחר מכן הקצין התורן ביקש ממנו להסיעו. העד הסביר שכלל לא שם לב לפער בתאריכים עד שהסניגור הסב את תשומת ליבו לכך.

העד מכיר את הנאשם מהאירוע באוגוסט, אז התפרע בתחנה, הוציאו אותו כאשר ניסה לתקוף את היומנאית, השוטר לוי הדף אותו אחורה ונגרם לו חתך בראש. העד מסר עדות במח"ש בגין האירוע. העד עמד על כך שהחוקר אזולאי התבלבל בקשר להקלטה שכן זו אינה מאוגוסט אלא מליל 5.11.17. העד והשוטר לוי שותפים לסיור למעלה מ-15 שנה. בדרך כלל העד אמור למלא דו"פ או מזכר אבל במקרה זה ביקשו ממנו למסור עדות. העד אישר שהיה איתו בניידת שוטר בשם מיכאל ליבולך ואינו לא יודע למה לא ביקשו ממנו למסור עדות.

העד לא ידע להסביר את העובדה שמזיילס לא אישר שקיבל ממנו את ההקלטה. בתחילה טען שאינו זוכר שההקלטה הועברה לשוטר לוי, אם כי בהמשך מסר שאינו שולל שאכן העבירה לשוטר לוי כדי שזה ידע מה אמרו עליו.

8. **הנאשם**, בן 41, סיפר שהתאלמן לפני כשנה וחצי. יש לו ילדה אחת בת 14.5 שגדלה אצל הוריו. הוא אינו עובד. הוא לקוי ראייה ובגין כך אף יש לו 95% נכות.

ההיכרות שלו עם השוטר לוי היא מאוגוסט, אז הגיע לתחנה כדי למסור מידע לקצין המודיעין לגבי רצח חמו, במקום זה דחפו אותו מחוץ לתחנה והוא נחבל בראשו. מישוה ברחוב הזמין אמבולנס והוא נלקח לקבלת טיפול רפואי. הוא התקשר למוקד 100 כדי לברר את זהות השוטר שתקף אותו, כדי להגיש תלונה במח"ש ולבסוף נאלץ להגיש אותה ללא פרטי השוטר.

ביום האירוע, היומנאית אמרה לו שהשוטר לא נמצא בתחנה ואמרה לו ללכת משם, אך הוא לא הבין מדוע זה המענה שניתן לו. הוא השיב לה שלא יעזוב את התחנה ואחז בדלפק והיומנאית קראה לשניים שלקחו אותו לתא המעוכבים. הוא ישב בתא שעה-שעתיים ואז שוחרר ונלקח לביתו. לא אזקו אותו כשהוכנס לתא. הוא לא זוכר מי לקח אותו, כי היה שיכור והוא מתקשה בראיה. לדבריו, לא זכור לו שאמר "**תעצרו אותי נבלה פה לילה שלם**". בתגובה למעצרו, כפי שנרשם ב-ת/4.

לדבריו הוא לא כל כך זוכר את השיחה עם המתנדב במהלך הנסיעה ברכב "... **אני זוכר שקצת איימתי וקצת קיללתי. הוצאתי קיטור, כך אני רואה את זה. אם אין מענה בתחנה ושולחים אותך הביתה כמו כלב אין אתה אמור להוציא את התסכול שלך?**" (עמ' 89 שורות 18-19). המתנדב שמע את האיומים לא אמר דבר, הוא הבין שזה הוצאת קיטור, אם היה מבין זאת אחרת הרי שהיה עוצר אותו במקום. השיחה עם המתנדב לא הייתה כדי לקבל מידע על השוטר שתקף אותו, אלא כדי להוציא קיטור אלא שגרסה זו עומדת בסתירה למה שמסר בחקירתו, שהאיומים היו כדי לגלות מי השוטר שתקף אותו. הנאשם הסביר שאמר שהוא מגיע לתחנה כדי להציג ת"ז כתירוץ כדי לקבל את פרטי השוטר שתקף אותו. כולם בתחנה ידעו שהוא מעוניין להשיג את פרטי השוטר

שתקף אותו.

לטענתו, הוא לא יכול היה לאיים על השוטר לוי, כי לא ידע שהוא זה שתקף אותו. הוא ידע שיש שלושה שוטרים בשם לוי ולא ידע מי מהם תקף אותו ולכן אמר גם את השם שגיב אבל לא ידע אם זה השוטר שתקף אותו. בעת הגעתו לתחנה התכוון להציג ת"ז ואז היה רואה אם שגיב לוי הוא מי שאכן תקף אותו. אין בידי לקבל טענה זו של הנאשם שכן בהקלטה הוא נקב בשמו של השוטר שגיב לוי שוב ושוב, גם בחקירתו ת/1 כשהוצג לו שאיים על רביד לוי הוא תיקן את החוקר שהדברים מכוונים לשגיב לוי.

הנאשם טען שהחוקר אמר שהאיומים היו באוגוסט, וכי הוא עצמו לא יכול לאשר שזה היה בנובמבר. יחד עם זאת, הנאשם אישר את השיחה עם המתנדב במהלך הסעתו לביתו ולכן הוא לכאורה מאשר שזה היה בנובמבר והוא עצמו עמד על כך שלא היה מועד אחר שניידת הסיעה אותו לביתו.

9. בהקלטה ת/9 ניתן לשמוע את הנאשם מספר מדוע הוא מעוניין לפגוש את השוטר לוי פנים אל פנים וכיצד יתקוף אותו ואת מלל האיומים שבכתב האישום.

10. אמנם הנאשם בחקירתו (ת/1) נחקר על איומים שהשמיע לכאורה באוגוסט 2017 וההקלטה אף הושמעה לו, אך מהעדויות עולה בבירור שהכוונה היא להקלטת השיחה מיום 5.11.17 ולא כפי שנרשם בחקירתו.

ההקשר של הדברים מלמד באופן חד משמעי שההקלטה היא מתאריך 5.11.2017. ראשית, אין מחלוקת שהדוברים הם המתנדב והנאשם ולא הועלתה טענה שהמתנדב הסיע את הנאשם לביתו במועד אחר. שנית, הנאשם והמתנדב מדברים על הסעה לבית הנאשם לאחר שהייה בתחנה, על פי הוראת הקצין התורן. שלישית, הנאשם עצמו מתייחס בהקלטה לכך שהגיע לתחנה בעקבות האירוע מאוגוסט בו השוטר לוי תקף אותו לטענתו ולכן מדובר בהקלטה מתאריך 5.11.2017 ולא מאוגוסט 2017.

11. נוכח כל האמור לעיל הוכח, כי הנאשם אמר למתנדב בעת הסעתו לביתו, בליל 5.11.2017, כי יתפוס את השוטר לוי וידקור אותו. עתה נותר לבחון את יתר טענות הנאשם.

ב. שימוש בכח

12. לטענת ההגנה, לא הייתה לשוטרים סמכות להרחיק את הנאשם בכח מהתחנה אלא לאחר שיודעו לו על עיכובו או מעצרו, ולכן הם הפעילו כלפיו בכח שלא כדין.

13. סעיף 1(א) לפקודה לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים") קובע, כי "אין מעצר ועיכוב אלא בחוק או לפי חוק מכוח הסמכה מפורשת בו".

14. סעיף 66 לחוק המעצרים קובע כך "בפרק זה, "עיכוב" - הגבלת חירותו של אדם לנוע באופן חופשי,

בשל חשד שבוצעה עבירה או כדי למנוע ביצוע עבירה כאשר הגבלת החירות מסויגת מראש בזמן ובתכלית, הכל כאמור בפרק זה."

15. סעיף 67(א) לחוק המעצרים קובע ש"היה לשוטרי יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו...".

16. מתייעוד השיחה למוקד 100 (ת/9) עולה שהנאשם ביקש לקשר אותו בדחיפות עם התחנה. לאחר שהשיחה הועברה לתחנה הוא ביקש לדעת אם השוטר לוי נמצא בתחנה וסירב להזדהות או לומר באיזה עניין מדובר. הוא חזר שוב ושוב על כך שזה דחוף, וניתן לשמוע בקולו לחץ והוא אף צעק על המוקדנית והוסיף שיגיע לתחנה. השיחה הסתיימה בכך שנאמר לו שהשוטר לוי יחזור אליו.

17. **יוני ביקור**, פקח בשיטור העירוני, מסר שרשם את דוה"פ (ת/4), כי ביקשו ממנו אך לא ידע לשייך אותו למספר התיק במשטרה או את פרטי הנאשם בזמן עריכת הדוח שלו. מעין בדוה"פ עולה שזה נרשם ביום 6.11.17 כאשר האירוע היה ביום 5.11.17 ואין בו אזכור של הנאשם. יחד עם זאת, העד עמד על כך שרשם את הדוח בתום האירוע עצמו, וייתכן שטעה בתאריך. האמור בסוף דוה"פ מלמד שהעד הלך למלא את הדוח בסיום האירוע, כך שמדובר בטעות ברישום התאריך.

הם נדרשים למלא דו"פ במקרה של שימוש בכח והוא עשה כן לבקשת השותפה שלו.

לדבריו, כאשר הגיע לתחנה היו צעקות של השוטרים ושל הנאשם, הן אמרו לנאשם לעזוב את התחנה, אחרת ישתמשו בכח והוא סירב לעזוב. העד ביקש מהנאשם לצאת, אך זה עמד על סירובו. הנאשם היווה מטרד ולכן העד היה מוסמך לעשות שימוש בכח כדי להוציאו מהתחנה. הפעלת הכח על ידו נעשתה מכח היותו מסייע לשוטרת וכמי שפועל לצדה. בעת הפעלת הכח הנאשם לא היה עצור והשימוש בכח היה על מנת להוציאו מהתחנה בלבד.

העד אישר שהנאשם כבד ראייה ולכן עזר לו. הנאשם צעק, קילל ואיים שלא ילך וייעצר במידה ולא יקבל את מבוקשו.

18. **יהודית רדא**, סירת בזמן האירוע, רשמה את דוה"פ ת/3 ואת דוח המעצר ת/4. לגבי דוח המעצר, עמדה על כך שהיא נוהגת להסביר לחשוד את הדברים וכך סביר שעשתה גם בעניינו של הנאשם, אף אם אין חתימה שלו על גבי המסמך.

העדה מסרה שאינה זוכרת את פרטי האירוע ולכן היא מסתמכת על הרישום בדוח המעצר ואינה יכולה להסביר מדוע הנאשם לא הוחתם על גבי הדוח.

היא לא זוכרת שביקשה מהפקח למלא מזכר, פקח אמר לדעת לעשות זאת, ואם לא רשם דו"פ אז שוטר נוהג לבקש ממנו לעשות כן.

היא נכחה ביומן בעת האירוע, אשר נפתח בשעה 23:33, בהתאם לשיחה למוקד, ונסגר בשעה 00:34 ואינה יודעת להסביר למה נרשם שהדוח נחתם בשעה 00:00 טרם שהסתיים האירוע.

העדה הודתה שעשתה שימוש בכח באירוע, עוד בטרם הודע לנאשם על מעצרו, וזאת בשל סירובו לצאת מהתחנה. מאחר שהנאשם הפריע לשוטרי במילוי תפקידו, היא הודיעה לו שתעכב אותו, הוא לא שיתף פעולה ולכן הם השתמשו בכח כדי לעצור אותו. העדה לא יודעת להסביר מדוע השוטרת יוסף הודיעה לנאשם על מעצרו והעדה היא זו שכתבה את דוח המעצר.

19. **מוראל יוסף**, מסרה שאינה זוכרת דבר מהאירוע. העדה מסרה שחשבה שמדובר באדם אחר עם שם דומה, אך לאחר שראתה את הנאשם באולם בית המשפט, התחוויר לה שאין לה כל זיכרון לגביו ולא לגבי האירוע בגינו רשמה את דו"פ.

היא טיפלה באירוע בוודאות ואף רשמה את פרטי החשוד המעורב, כך שמי שפרטיו נרשמו הוא המעורב באירוע המתואר בדו"פ. ככלל, לפני חתימת דו"פ היא דואגת לאמת את פרטי החשוד אחרת לא תרשום. לפי דו"פ הנאשם הגיע אליה ליומן. היא לא זוכרת מתי הגיע החשוד לתחנה, היא משערת שזה היה לאחר השיחה למוקד.

מאחר שאינה זוכרת את האירוע היא לא יודעת להסביר מדוע היה צורך לעכב או לעצור את הנאשם במקום לתת לו להמתין בתחנה כפי שביקש. יחד עם זאת, על בסיס הרשום בדו"פ הגעת הנאשם בשעת לילה, כשאין עוד שוטרים בתחנה, היה שיכור, לא ברור מה מטרתו והאם יש לו כלי תקיפה ולכן זה יוצר חשש. הוא ביקש לפגוש שוטר ספציפי ונאמר לו שהשוטר לא נמצא, סירב להזדהות ואמר שלא יעזוב עד שיפגוש את אחד השוטרים שהוא מחפש. אמנם כתוב בדו"פ שהיא הודיעה לנאשם על מעצרו אבל היא לא שמה עליו אזהרות ולא מילאה דוח מעצר.

לתחנת משטרה אין מענה לתת לשיכור, זה לא בית חולים/קופת חולים.

היא מכירה את המעורבים בתיק; השוטר שגיב לוי, יהודית רדא, המתנדב אפלכאום, מאור אזולאי ויוני ביקור הפקח.

20. הנאשם הגיע לתחנה בשעת לילה מאוחרת, לאחר שצרך אלכוהול וסירב לעזוב, אף שנמסר לו שהשוטר אותו חיפש אינו בתחנה. הגם שהשוטרים רדא ויוסף לא זכרו את פרטי האירוע, הרי שמעדות הפקח ודוחות הפעולה שרשמו השוטרים עולה, שנוכחות הנאשם בתחנה גרמה להפרעה. אכן טרם הפעלת כח על אזרח יש להודיע לו שקמה עילה לעיכובו או מעצרו. יחד עם זאת, בנסיבותיו של תיק זה, השוטרים ביקשו להסתפק בהרחקת הנאשם מהתחנה ללא צורך בעיכובו/מעצרו על כל המשתמע מכך, חרף ההפרעה.

בנסיבות אלה, הניסיון להרחיקו פיזית מהתחנה, תוך שימוש בכח, נפל בו פגם, אך זה תוקן מידית כשהשוטרת יוסף הודיעה לו על מעצרו והוא הושאר בתחנה עד שיתפכח ויוסע לביתו. בנסיבות אלה, הפגיעה בזכויות הנאשם הינה ברמה מינורית ואין בה להשליך על התוצאה בתיק זה.

ג. אי אזהרת הנאשם טרם הקלטת השיחה

21. בתיק 8/ת ניתן לשמוע את המתנדב פונה אל הנאשם ושואל מדוע הוא מדבר כך, וכי הדברים מהווים איומים ואז הנאשם מסביר שהוא 90% עיוור ורוצה לראות את השוטר לוי מולו, שאז יוכל לזהותו. הוא סיפר שבאוגוסט 2017 עת הגיע למסור מידע בנוגע לחמו שנרצח השוטר לוי פצע אותו בראשו. בהמשך הנאשם מתאר כיצד היה תוקף את השוטר לוי לו היה פוגש אותו וכן השמיע את האיומים המתוארים בכתב האישום.
22. בנסיבות אלה, עולה השאלה האם היה על המתנדב להזהיר את הנאשם, כי הדברים מוקלטים ועשויים לשמש כראיה נגדו? ככל שכן, על בית המשפט לבחון האם אופי הפרת הזכות ועוצמת הפגיעה הם בעלי השלכה ממשית ומשמעותית.
23. **עדי אפלבוים** אישר ששוחח עם חשודים לאורך שנות התנדבותו ואינו זוכר אם שאל שאלות שעשויות להפליל אותם. לשיטתו, אזהרה מפני הפללה עצמית נעשית בשלב המעצר בלבד (עמ' 82 שורות 32-33). לדבריו, מטרת השיחה עם הנאשם הייתה כדי להרגיעו. הוא נשאל מדוע לא אמר לו שהדברים יכולים להוות עבירה והשיב שהנאשם מודע לכך שהוא נמצא עם שוטרים. לדבריו, זו לא הייתה חקירה ולכן הוא לא היה צריך להזהיר את הנאשם עובר להקלטת הדברים (עמ' 83 שורות 14-15).
- העד לא ידע לומר מדוע לא עיכב את הנאשם למשמע הדברים, הוא הניח בדיעבד שזה מפני שהנאשם ידוע כמי שעושה פרובוקציה ומשתולל.
- העד לא שלל, כי בתחילת השיחה הוא שאל את הנאשם מה קרה, כך שייתכן שהוא זה שיזם את השיחה בה נאמרו האיומים על ידי הנאשם.
24. דבריו של המתנדב מטרידים מאוד ביחס לחובתו של שוטר להזהיר אדם על מנת להעמידו על זכותו מפני הפללה עצמית וזכותו להיוועץ בעו"ד. יחד עם זאת, יש לבחון את הדברים כפי שהתרחשו בפועל ולא בהתאם לעמדותיו השגויות, כפי שהן עולות מעדותו לעיל.
25. **הנאשם** כמפורט לעיל, אישר קיומה של השיחה ואת תוכנה והסביר שאמר את הדברים כדי "לשחרר קיטור" ולא התכוון לאיים על איש. לדבריו, המתנדב שאל אותו מה קרה ולכן הנאשם אמר את הדברים כמתועד בהקלטה.
26. אזהרתו של אדם נועדה להעמידו על זכותו שלא להפליל את עצמו. ככל שמדובר בתשאול אודות עבירה שבוצעה מכבר על ידי הנאשם, הרי שהיה מקום לאזהרת הנאשם שתשובתו עשויה לשמש כראיה נגדו, וזאת כדי שיוכל לשמור על זכותו לשתוק ביחס לחשדות שכנגדו.

27. מנגד בתיעוד של ביצוע עבירה אין זכות לנאשם, כי שוטר (ואף אזרח) ימנע מתיעודה של זו, בגלל שלא הזהירו עובר לכך.

28. בענייננו, הנאשם לא איים בתחנה אלא נעצר בשל סירובו לצאת משם ובהמשך הושאר בתחנה עד שיתפכח. בנסיבות אלה, אף אם המתנדב ערך בפועל תשאול הרי שהדבר לא נעשה בקשר לחשדות כלשהם שעמדו כנגד הנאשם. הנאשם והמתנדב לא טענו, כי הנאשם איים בסמוך לכך בפני המתנדב, שאז תיעוד הדברים היה מהווה תשאול בקשר לחשד לביצועה של עבירה וקמה החובה להזהירו.

לא נעלם מעיני, כי בתחילת ההקלטה ישנה פנייה של המתנדב לנאשם מדוע הוא מתנהג כך ושהדבר מהווה איומים, אך לא הוברר למה הכוונה, ומכל מקום לא הועלתה טענה, כי הנאשם איים עובר לאיומים שבהקלטה. מהתיעוד ניתן ללמוד, כי השיחה החלה כאשר הצדדים נכנסים לרכב ובטרם החלו בנסיעה. לא נטען, כי הנאשם ביצע עבירה כלשהי מרגע צאתו מהתחנה ועד לכניסתו לרכב.

בנסיבות אלה אי אזהרת הנאשם בטרם ההקלטה לא הפרה את זכויותיו. לא נעלם מעיני שההקלטה בוצעה מבלי שהנאשם הועמד באופן ברור על ביצוע ההקלטה, אך דומה הדבר בעיניי לשוטר הנושא עליו מצלמת גוף ומתעד את המפגש שלו עם אזרח. מעורבות המתנדב הייתה בהסעת הנאשם לביתו בשעת לילה, על פי הנחיית הקצין התורן. לא הפניה של המתנדב ולא עצם ההקלטה של השיחה הם שהניבו את הראיה בדבר איומים של הנאשם על המתנדב לפגוע בשוטר לוי.

29. כאמור, לו היה המתנדב מתשאל את הנאשם בקשר לחשדות התלויים ועומדים כנגדו והנאשם היה מוסר בעקבות כך מידע שיש בו להפלילו, אזי היה מקום לקבל את טענת ההגנה. אלא שבענייננו, מדובר בהקלטה של העבירה עצמה. אכן, יש לתהות על תיעוד של אזרח על ידי מתנדב של המשטרה, אלא שסוגיה זו לא נדונה בפניי. מתוכן התיעוד עולה שהנאשם מסביר מדוע הגיע לתחנה ובהמשך משמיע את האיומים שבכתב האישום.

30. בנסיבות אלה, אני סבורה שמדובר בתיעוד שיש לקבלו ולתת לו את מלוא המשקל. מאחר שמדובר בתיעוד ביצוע העבירה ולא בתיעוד גרסת הנאשם לאירוע בו הוא נחשד, לא הייתה חובה על המתנדב להזהיר את הנאשם, כפי שלא ניתן לצפות משוטר להפסיק תיעוד ביצועה של עבירה.

31. אף אם הייתי קובעת שהייתה חובה על המתנדב להזהיר את הנאשם ביחס להמשך ההקלטה לאחר שהנאשם השמיע את האיומים, הרי שהמשך ההקלטה לא הניבה הפללה, ולכן הפגיעה הינה מינורית וזניחה ובוודאי שאין בה להביא לפסילת ההקלטה כראיה.

ד. פגמים ומחדלים בחקירה

32. מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירה שיוחסה לו (ראו רע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15)) סעיף 9, ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.7.06) סעיף 9 וע"פ 3573/08 עוואדרה ואח' נ' עמוד 9

מדינת ישראל (13.4.2010) סעיף 37).

33. הנאשם טען, כי לא היה מקום שהתלונה תחקר על ידי התחנה בה משרת מי שהאיום היה כלפיו, השוטר לוי. במיוחד אמורים הדברים מקום בו הוגשה על ידי הנאשם תלונה במח"ש בגין אירוע בו לטענתו הותקף על ידי השוטר בחודש אוגוסט 2017, חודשים ספורים לפני האירוע בתיק זה.

עוד נטען, כי העדר שרשרת מוצג לגבי העברת ההקלטה בין השוטרים, מעידה על פגם נוסף בהתנהלות השוטרים המעורבים.

34. אכן היה ראוי שהחקירה תתבצע בתחנה אחרת משום שהן השוטר בעניינו הושמעו האיומים והן המתנדב שבאוזנו הם הושמעו משרתים באותה תחנה. לכך יש להוסיף את העובדה שהנאשם הגיש נגד השוטר לוי תלונה במח"ש אך חודשים ספורים לפני כן.

יחד עם זאת, לא הוצגה בפניי, ולו ראשית ראיה לכך, שהדבר השפיע על אופן ניהול החקירה, וכי הדבר פגע בזכויות הנאשם ו/או בהגנתו.

35. באופן העברת ההקלטה נפל פגם, שכן ההקלטה הועברה מהמתנדב לשוטר לוי ועדויות השוטרים בשאלה מי העביר למי את ההקלטה לוותה בסתירות. יחד עם זאת, הנאשם אישר את הדברים ולא שמעתי מפיו, שהוא אינו הדובר בהקלטה או כי הדברים הוצאו מהקשרם או חלילה, כי מדובר בעריכה של הדברים. זאת ועוד, הנאשם לא טען שמדובר בהקלטה מחודש אוגוסט 2017 ואישר את נסיבות ההקלטה, כפי שהן עולות מחומר הראיות; שיחה עם המתנדב בעת הסעתו לביתו, לאחר שהגיע לתחנה וסירב לעזוב לבקשת השוטרים, נעצר והושם בתא מעוכבים, כשכל זה התרחש בליל 5.11.17.

36. חרף הכשלים הנוגעים לשרשרת העברת ההקלטה לתיק החקירה, לנוכח העדויות של המתנדב והנאשם, אני קובעת, כי ההקלטה אותנטית ומתעדת כהווייתם את הדברים שמסר הנאשם למתנדב במהלך הסעתו לביתו, גם אם אין בתיק את תחילתה של השיחה.

ה. הגנת השכרות החלקית

37. לטענת ההגנה עומדת לנאשם הגנת השכרות החלקית, כך שהיסוד הנפשי בעבירת האיומים לא התקיים ולכן יש להורות על זיכוי.

38. סעיף 34ט(ד) לחוק מגדיר מהו "מצב של שכרות" כך "מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלכוהולי, סם מסוכן או גורם מסמם אחר, ועקב כך הוא חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה".

39. סעיף 34ט' לחוק שעניינו הגנת השכרות קובע כך:

"(ב) עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה.

...

(ה) סעיפים קטנים (א), (ב) ו-(ג) חלים גם על מי שלא היה חסר יכולת כאמור בסעיף קטן (ד), אך עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה".

מצבהשכרותהחלקיתהמעוגןבסעיף 24ט'(ה) לחוק קובע, שאף אם נאשםלאנמצאבשכרותמלאהאבלבגללהחומר האלכוהולי אוהפסיכואקטיביהוא איננומודעלאחדמפרטיהעבירה, אזימדוברבשכרותחלקיתשמקימה לו הגנה (ראו גם רע"פ 6382/11 נאייקאדריהנ' מדינת ישראל (9.6.13)).

40. עדי אפלבאום מסר על התרשמות ממצבו של הנאשם "סבבה. הלך רגיל התנהג רגיל לא היה נראה שיכור. ירד במדרגות עצמאית לא התנדנד. עלה לניידת בכוחות עצמו. הדיבור שלו היה אגרסיבי לא של בן אדם שהוא שיכור אדם שיועד מה הוא אומר" ואיים לפגוע בשוטר לוי (עמ' 74 שורות 5-11).

41. **אילן מייזלס** מסר שאינו זוכר את האירוע והסתמך על הרשום בדו"ח פ"ת 5. הוא רשם שהנאשם היה יחסית במצב מפוכח, הליכתו תקינה ולא נדף ממנו ריח של אלכוהול. ייתכן שרשם את הדברים על דרך השלילה בגלל שדווח לו על השתוללות של הנאשם בתחנה אם, כי לא אישר שקיבל דיווח על ריח של אלכוהול שכן הדברים לא צוינו על ידו בדוח.

הנאשם הגיע לתחנה, השתולל, נעצר, נאזק והושם בתא שהייה ולאחר שעתיים הוא שחרר אותו. העד הסביר, כי ככלל יש שיכורים שמשתוללים ברחובות, הם נלקחים לתחנה לשעתיים להתפכח ולאחר מכן משתחררים. לא בדק בעצמו שעברו שעתיים, אלא נסמך על דיווח שקיבל.

העד לא יודע להסביר מדוע דו"ח פ"ת נחתם בתאריך 6.11.17, ייתכן שהחליט על שחרורו של הנאשם בעל פה ומילא את הדוח מאוחר יותר, הוא שחרר אותו לפני החקירה ב- 1/ת (עמ' 64 שורות 14-17 וכן שורות 29-32).

הנאשם נלקח לביתו על ידי שוטרי מג"ב אבל לא יודע מי הם ואין לו היכרות עם המתנדב אפלבאום. העד לא יודע על האירוע מאוגוסט 2017.

42. בשיחה למוקד 100 (ת/9) הנאשם אמנם נשמע לחוץ אבל דיבורו רגיל ולא עולים בו נתונים היכולים לחזק טענתו בדבר שכרות. בשיחה עם המתנדב (ת/8) הנאשם נשמע ברור וצלול ולא דיבור מבולבל או חריג.

43. הנאשם מסר שכשהגיע לתחנה הוא היה "שיכור כלוט" (עמ' 88 שורה 14 ועמ' 98 שורות 5-6) בגלל שצרך תרופה המכילה אופיאטיים, המיועדת לשיכון כאבים בגלל לחץ בעיניים, ובהמשך צרך עם חבר בקבוק וודקה שלם ולאחר מכן שתה בירות ואז התקשר למוקד.

לדבריו, הוא סיפר בחקירה ששטה וודקה ובירות ולא מסר על התרופה, מאחר שהוא נוטל אותה על בסיס קבוע (2 כדורים ביום). אכן ב- נ/2 רשום שהנאשם מטופל באוקסיקונטין, תרופה מקבוצת האופיואידים.

הוא הגיע לתחנה וביקש להציג ת"ז לשוטר רביד או שגיב. למרות שטען שהיה שיכור כלוט הנאשם עמד על כך שהוא זוכר את האירוע היטב ומסר את גרסתו למה שהתרחש בתחנה. דווקא לגבי השיחה ברכב, שהתקיימה כעבור שעה-שעתיים, מסר הנאשם שאינו זוכר אותה חוץ מכך שביקש "לשחרר קיטור" על כך שלא ניתן לו מענה בתחנה. הם הסיעו אותו לביתו, כי היה שיכור. אם לא היה שיכור לא היה מסכים לנסיעה בניידת, כדי שלא יחשבו בשכונה שהוא "חבר של שוטרים" (עמ' 89 שורה 28). הוא טען שהוא היה מאוד שיכור, עד כדי כך שבעת שהורידו אותו הוא הלך לבניין אחר במקום לבניין מגוריו.

כאשר הוטח בו שכל הפעולות שביצע באותו ערב, התכסיס שביצע כדי להגיע לשוטר בשיחה למוקד, הנסיעה במונית לתחנה, התנהלותו בתוך התחנה וכו' מלמדות שידע היטב מה הוא עושה, השיב הנאשם בשלילה.

כאשר ב"כ המאשימה הטיח בו שהוא לא נשמע שיכור בהקלטה השיב הנאשם "**אתה יכול לטעון מה שאתה רוצה**" (עמ' 96 שורה 23).

איני מקבלת גרסת הנאשם למצב השכרות בו היה נתון בעת אמירת האיומים. לו היה שיכור לא היה זוכר היטב את האירוע בתחנה שהוא המוקדם בזמן ודווקא את השיחה במהלך הנסיעה שהייתה כשעה-שעתיים לאחר מכן לא זכר היטב ולכן יש לדחות גרסתו בעניין זה.

44. יוני ביקור מסר שנדף ריח של אלוהול מהנאשם והשוטרת יוסף רשמה בדו"פ ת/6, כי "**נדף ממנו ריח חזק של אלוהול הדיבור שלו היה כבד...**". מנגד המתנדב שהיה עם הנאשם בעת אמירת האיומים לא הבחין בדבר.

45. אין מחלוקת, כי הנאשם צרך אלוהול טרם הגעתו לתחנה, אך לא כל השפעת אלוהול/חומרים פסיכואקטיביים עולה כדי הגנת השכרות החלקית.

נוכח כל האמור לעיל, לא הוכחה הגנת השכרות החלקית ולכן לא עומדת לנאשם הגנה זו.

סוף דבר

46. הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אמר למתנדב שידקור את השוטר לוי ולא עלה בידי הנאשם לעורר ספק סביר במיוחס לו. לא מצאתי, כי בפגמים/מחדלי החקירה הנטענים היה כדי לפגום בראיות המאשימה או שעומדת לנאשם הגנת השכרות החלקית, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ה' אב תשפ"א, 14 יולי 2021, במעמד הצדדים